

ΜΘ 6,9

Ὁ μικρός ναυαγός

Σᾶς ἀρέσει, παιδιά, ἡ θάλασσα; Ὅλοι τὴν ἀπολαμβάνουμε, ὅταν εἶναι γαλήνια καὶ ἤρεμη. Τὴν ἔχετε δεῖ, ὅμως, φουρτουνιασμένη; Εἶναι ἓνα φοβερό θέαμα. Τὰ κύματα ἀγριεμένα καταστρέφουν τὰ πάντα.

Ἡ ἱστορία μας*

Σέ μιά τέτοια φουρτούνα βρέθηκε ἓνα караβάκι. Ἐνας ψαράς μαζί μέ τόν γιό του εἶχαν πάει γιά ψάρεμα. Ὁ καιρός στήν ἀρχή ἦταν καλός. Ξαφνικά μαζεύτηκαν σύννεφα στόν οὐρανό. Γρήγορα ζέσπασε ἡ καταιγίδα. Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε μανιασμένος. Τό караβάκι κινδύνευε. Ὁ πατέρας σάν ἔμπειρος ψαράς προσπαθοῦσε νά τό ὀδηγήσει πίσω, πρὸς τό νησί τους, ἀλλά ἦταν ἀδύνατον. Ὁρες πολλές πάλευε μέ τὰ θεόρατα κύματα. Ὁσπου μέσ στή φοβερή ἀντίρα, ἄρχισε τό καράβι νά βυθίζεται. Πατέρας καί γιός βρέθηκαν σά ἄγρια νερά τῆς θάλασσας. Στή μικρή τους βαρκούλα κατάφερε ν' ἀνεβεῖ ὁ πατέρας καί σώθηκε. Μέσα στή φουρτούνα ὅμως ἔχασε τόν γιό του. Μέ χίλιες δυσκολίες μπόρεσε νά φτάσει στό νησί τους, κατάβαθα λυπημένος. Πίστευε πὼς τό παιδί του πνίγηκε.

Τί απέγινε ὅμως τό παιδί; Εἶχε πιασεῖ ἀπό ἕνα μεγάλο ξύλο τοῦ караβιοῦ. Τό κρατοῦσε πολλές ὥρες, ὥσπου ἡ θάλασσα τόν ἔβγαλε τσακισμένο σέ μιὰ ἀκρογιαλιά. Σήκωσε τά μάτια του στόν οὐρανό γεμάτος εὐγνωμοσύνη πού σώθηκε καί ἀμέσως μετά... σωριάστηκε λιπόθυμος.

Κάποτε συνήλθε ὁ μικρός ναυαγός (ναυαγός εἶναι αὐτός πού σώζεται ἀπό τή φουρτουνιασμένη θάλασσα). Ἦταν ὀλομόναχος σέ ἕνα ἄγνωστο νησί. Διψοῦσε πολύ. Ἔψαξε καί βρῆκε νερό, ξεδίψασε. Ἔκοψε καρπούς ἀπό τά δέντρα πού εἶδε γύρω του καί ἔφαγε. Δέν φοβόταν. **«Μαζί μου εἶναι ὁ Θεός»**, σκεφτόταν. **«Αὐτός θά μέ φροντίσει ἀπό ἔδω καί πέρα. Εἶναι ὁ οὐράνιος Πατέρας μου»**. Ἄρχισε νά μαζεύει κλαδιά ἀπό τά δέντρα κι ἔφτιαξε σιγά-σιγά ἕνα μικρό καλυβάκι, γιά νά φυλάγεται ἀπό τούς ἀγέρηδες καί τίς βροχές.

Γιά τροφή του εἶχε τά φρούτα ἀπό τά δέντρα καί χόρτα ὅσα ἤθελε. Μέ τόν καιρό βρῆκε καί τρόπο νά ψαρεύει. **Δόξαζε καί εὐχαριστοῦσε τόν Θεό πού τόν ἔσωσε**, πού τοῦ χάριζε τροφή, πού τόν φύλαγε ἀπό τήν κακοκαιρία. Μόνο... πού νοσταλγοῦσε τούς δικούς του. Σκεφτόταν τήν ἀγωνία καί τή στεναχώρια τους. Προσευχόταν καί παρακαλοῦσε τόν Θεό νά τοῦ στείλει ἕνα καράβι γιά νά τόν πάει κοντά τους.

Περνοῦσε ὅμως ὁ καιρός καί κανένα καράβι δέν φαινόταν, οὔτε κι ἀπό μακριά. Ὁ μικρός ναυαγός ἄρχισε νά ἀνησυχεῖ. «Φαίνεται πώς αὐτό τό νησί εἶναι ξεχασμένο ἀπό τούς ἀνθρώπους. Κανείς δέν θά περάσει. Θά πεθάνω μόνος καί ξεχασμένος ἀπό ὅλους ἐδῶ στήν ἐρημιά», σκεφτόταν.

Οἱ δικοί του καί οἱ συγχωριανοί του, ὅσο κι ἂν τόν ἀναζήτησαν, δέν μπόρεσαν νά τόν βροῦν. Τόν νόμιζαν πιά πεθαμένο. Κανείς δέν μποροῦσε νά φανταστεῖ ὅτι βρισκόταν σέ ἕκείνο τό μακρινό καί ἀκατοίκητο νησί.

Μιά μέρα ὁ μικρός ναυαγός διέκρινε κάτι νά ξεχωρίζει στόν ὀρί-

ζοντα, πέρα μακριά στο βάθος της θάλασσας. Σίγουρα ήταν καράβι! Άρχισε νά τρέχει, νά κουνάει τά χέρια του, νά πηδάει, νά φωνάζει. Έβγαλε τό πουκάμισό του καί τό πετούσε ψηλά. Μάταιος κόπος. Κανείς δέν τόν είδε. Έμεινε νά κοιτάζει τό καράβι πού χανόταν.

Έσυρε έπειτα τά βήματά του μέχρι τό καλυβάκι του, κάθισε σέ μιά πέτρα κι άρχισε νά κλαίει βουβά, γεμάτος πόνο. «Θεέ μου, όλοι μέ ζέχασαν. **Σέ Σένα μόνο έλπίζω**», προσευχήθηκε.

Πέρασαν μέρες. Ένα μεσημέρι βγήκε νά κάνει έναν περίπατο. Ξέσπασε όμως μιά άγρια καταιγίδα, μέ άστραπές καί κεραυνούς. Ευτυχώς πρόλαβε ν' ασφαλιστεῖ σέ μιά μικρή σπηλιά. Όταν όμως μετά από ώρες επέστρεψε, βρέθηκε μπροστά σέ μιά φοβερή εικόνα: Έη καλύβα του καιγόταν! Είχε λαμπαδιάσει όλόκληρη! Μαύρος καπνός ανέβαινε ψηλά στόν ουρανό. Τί είχε συμβεί; Φαίνεται πώς πάνω στό καλυβάκι του είχε πέσει κεραυνός κι έπιασε φωτιά.

Αυτή τή φορά ό πιστός ναυαγός μας λύγισε, άπελπίστηκε. Οί κόποι τόσων ήμερών σέ λίγο χρόνο έγιναν στάχτη. Έσκυψε κάτω κι ζέσπασε σέ κλάματα. Είπε στόν Θεό τό παράπονό του: «Θεέ μου, τί θά κάνω τώρα; Οί άνθρωποι μέ ζέχασαν, μέ ζέχασες κι Έσύ;». Έμεινε εκεί σκυμμένος, λυπημένος για πολλή ώρα. Του πόνεσε καί τό κεφάλι. Σκέφτηκε νά πάει νά βουτήξει λίγο στή θάλασσα νά πλυθεῖ κι από τήν κάπνα πού λέρωσε τό πρόσωπό του καί τό κορμί του.

Μά καθώς πλησίασε στήν άκρογιαλιά, κοκκάλωσε. Βλέπουν καλά τά μάτια του ή μήπως έχασε τό μυαλό του; Πέρα στό βάθος διακρίνει κάποιο καράβι νά πλησιάζει. Ναι, ένα καράβι πλησιάζει! Δέν γελιέται, είναι αλήθεια! Περιμένει τώρα γεμάτος άγωνία. Τά πόδια του μόλις πού τόν κρατάνε.

Όστερα από λίγη ώρα τό καράβι άραξε στήν άκρογιαλιά. Οί ναύτες μπήκαν σέ μιά βάρκα καί έφτασαν ως τήν άκτή. Ό μικρός ναυαγός μέ άπερίγραπτη χαρά τρέχει νά τούς συναντήσει. Καταλαβαίνετε τί άκολούθησε...

Οί ναύτες πήραν μαζί τους στό πλοῖο τόν μικρό ναυαγό. Ό κα-

πετάνιος του μίλησε με πολλή καλοσύνη:

- Άν δέν ἔβαζες τούτη τή μεγάλη φωτιά, νά δοῦμε τόν καπνό της ἀπό μακριά, δέν θά πλησιάζαμε. Θά περνούσαμε, ὅπως πάντα, μακριά ἀπό τό νησάκι σου, γιατί ξέρουμε ὅτι κανεῖς ἄνθρωπος δέν κατοικεῖ ἐδῶ.

Ὁ μικρός ναυαγός ἄκουγε κατάπληκτος.

- Δέν ἔβαλα ἐγώ τή φωτιά, ψιθύρισε. Ὁ Θεός τήν ἔβαλε! Κι αὐτό πού νόμιζα συμφορά καί καταστροφή μου, ἦταν ἡ μεγάλη Του ἀγάπη καί φροντίδα γιά μένα! Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου!...

Σύντομα τό νεαρό ἀγόρι ἐπέστρεψε στό ἀγαπημένο του χωριό καί στούς δικούς του. Ὅλοι πανηγύρισαν γιά τή σωτηρία του καί δόξασαν τόν Θεό γιά τήν προστασία καί τή φροντίδα Του.

Ὁ Θεός μᾶς φροντίζει

Πόσο καταπληκτικά ἔδειξε ὁ Θεός τή φροντίδα Του στόν μικρό ναυαγό! Τόν ἔσωσε ἀπό τή φουρτουνιασμένη θάλασσα, τόν βοήθησε νά βρεῖ τρόπους γιά νά ζήσει στό νησί... Ἀκόμη κι ἐκεῖνο πού ὁ μικρός ναυαγός τό θεώρησε μεγάλη συμφορά -τή φωτιά πού ἔκαψε τήν καλύβα του- ὁ Θεός τό χρησιμοποίησε γιά τό καλό του, γιά νά τόν σώσει καί νά βρεθεῖ καί πάλι κοντά στούς δικούς του.

Ὅλους μᾶς φροντίζει ὁ Θεός. Τή φροντίδα Του τήν ὀνομάζουμε «**θεία πρόνοια**». Εἶναι ὁ Πατέρας μας. Ἔτσι δέν Τόν ὀνομάζουμε στήν προσευχή μας; Λέμε: «Πάτερ ἡμῶν...». **Εἶναι ὁ Πατέρας μας, πού μᾶς ἀγαπᾷ καί μέρα-νύχτα νοιάζεται γιά τίς ἀνάγκες μας. Πάντοτε, λοιπόν, νά Τοῦ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη! Στήν προσευχή μας μέ πίστη νά ζητοῦμε τή βοήθειά Του, ἰδιαίτερα ὅταν ὑπάρχουν δυσκολίες ἢ σοβαρά προβλήματα στήν οἰκογένειά μας. Καί νά μήν ξεχνοῦμε νά Τόν εὐχαριστοῦμε γιά ὅλα ὅσα μᾶς χαρίζει!**

(Προτεινόμενο τραγούδι: «Ο Θεός είναι πατέρας», από «Πνευματικές Ώδές Β΄», σ. 285, CD «Χαμόγελα σέ νότες έφτά», άρ. 7).

Ο Θεός είναι πατέρας
μέ φροντίζει, μ' άγαπά,
γι' αυτό μέσ στήν άγκαλιά Του
θέ νά ζώ παντοτινά.

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
2. Ζωγραφιά.
3. Τραγούδι σέ άρχεΐο ήχου: «Ο Θεός είναι πατέρας».
4. Προτεινόμενο παιχνίδι: «Η τρικυμία».
5. Λαβύρινθος: «Ο μικρός ναυαγός».
6. Κατασκευή: Βαρκοῦλες.

* **Ύποσημείωση:** Η ιστορία είναι διασκευή από τό βιβλίό του Κρίστοφ Σμίθ «Ο μικρός ναυαγός».